

Fényképes riport

Mit tegyen egy író itt és most, a vírus és az életkor előre haladásával, a vérrögök rémével és visszerek görcseivel.

Máris előre szaladtam. A nagy öregek, de fiatalabb íróársaim panaszai és eltűnése az utolsó életfunkció nagy süllyesztőjébe megzavarták életemet, amelyből hiányzott az asszony, aki valójában nem hiányzik, csak a nő.

A város komor utcái nyomasztanak, beülnék a kocsimba, megpakolnám a csomagtartót. No, persze az előírások!

Maszk rendben, az első oltást megkaptam, és egy távoli dátumot a másodikra.

Valamikor tárcákat írtam. Elvonultam a világtól, amely elvileg inspirált volna. Mégis összeütöttem kettőt-hármat, és a strandra menet feladtam expressz levélben. Előre dolgoztam. Így mehettem máris a strandra, ahol egy-egy fiatal pipi unatkozott. Vajon kit ismernék fel most, húsz év múlva.

Nem voltam munkamániás, de most, amikor nem kell a tárca, rám jött. Szaporázom. A napilapok a celebek pletykái mellett a pártpolitika mérgét csepegtetik. Az írásaim közlése és a honorárium bizonytalan. Hogy miért írom le mindezt a járvány idején, és miért írok a múlt és a jelen szeretőiről? A katonaviselteknek, a fröccs mellett, miért jut eszükbe az éleslövészet?

Álmodozom, tavaly sem voltam sehol, idén miért mennék? Itt a harmadik hullám. Az olvasó még emlékezhet rá. Azóta unok vírusról beszélni. Viszont szépen gyűlik az új kötetem. Tavaly talán egyedül én nem voltam sehol. Valaki nyilván kimerészkedett, mert megjelent az angol mutáns. Megjelent az északi határon, nógrádi tapasztalataim alapján csak északról jöhetett. Az ingázók hozták be. Ha északról jön, menjünk délebbre, gondoltam logikusan, és a sok felesleges holmi közé bedobáltam a létfontosságúakat is. Ilyen például a laptop és a mobilnet. Másfél óra alatt leérek, ha nem meszel le a rendőr.

Amikor odaértem, kiderült, hogy nincs nálam fogkefe.

Szerettem azokat a kis meseházikókat, évente visszajártam. Már akkor is odajártam, amikor még nem hirdettek előszezont. A Balaton könnyen elérhető

onnan, ha éppen nem írtam, le is mehettem volna a partra. Akkor még meg lehetett élni írásból. Mesebeli idők voltak.

A kertben volt egy lugas, odahúzódtam az ócska kis táskaírógéppel, amelyet mára egy engem is felfaló szörnyetegre cseréltem.

Ami a járványt illeti, hétágra süt a nap, ki beszél itt járványról?

Szerencsés ember vagyok, engem elkerült. Hiszen megkaptam az oltást. Nem is megyek külföldre, ahonnan rossz hírek érkeznek. Úgy tűnik, hogy a járvány körbejár. Nincs is kedvem idegenekkel találkozni, több időm marad az írásra. Fiatalon könnyelmű az ember. A munka és a szorgalom riasztó fogalmak. A víz, a tó nyílt vize csábító. Ha valamit elhatároztam, végigvittem, el ne felejtsem.

Ha északról és nyugatról fenyeget a veszedelem, menjünk délebbre. Most nem jártam le a frekvenciáltabb strandokra.

A meseházikó most is megvan, bevezették a villanyt. Az öreg petróleumlámpa ott lóg a falon, a polcon csorba köcsögök. Némelyikben a tej aludt meg. Egy-egy szilkére valót áthozott Rozi a harmadik szomszédból. Nem mondom, elég nehéz volt legalább a pruszlikot lehámoznom róla, no meg az alsószoknya is kutya divat. Volt, amikor az anyja végigordította az utcát:

- Roziíí!

De addigra, mire hervadni kezdtek a virágok, és szedelőzködtem, már tudtam a nyitját, és nem gabalyodtam bele a fehérnép viseletébe.

Az ebédet a szomszéd néni hozta, évek múlva már a lánya. Mert hosszúak voltak akkoriban a nyarak, csak hűvös időben raktam meg a kemencét. Ezért is siettem haza ősszel. Nem volt kedvem naponta begyűjtani.

Most mégis? A vírus idején szívesen begyűjtanék. Álmodozni jó, csak akad valami újabb Rozi, aki a maszkot is levinné. Persze még mindig a kapu előtt állok, és hordom vissza, ami nem fér be a csomagtartóba.

Cikáznak a gondolataim, feltolulnak az emlékek. Mintha már ott is lennék.

Kopogtam az ócska Erikán. Az Erika csak egy divatjamúlt írógép. Ha megvolt a tárca – boldog idők, a napilapok minden nap közöltek egyet-egyét –, mehettem volna a pénztárhoz azonnal, de inkább postán kértem, kéthetenként. Lassan valamiféle balatoni tudósító lettem. A dolgozók nyaraltak, én dolgoztam és tárcát írtam a naplementéről, a gólyákról, sirályokról. Békés témák. Elnézték nekem. A novelláim és a ritka verseim is kelendők voltak. A nyarak elteltek, télen bejártam a szerkesztőségbe, azaz a szerkesztőség mellé. Éjszakába nyúló adomázás és pajzán férfighítoriák keringtek a füstös levegőben, a kocsmában, ahogy ez egy újságíróhoz illik. Tudod, ez valahogy úgy van a férfiaknál, mint a horgászoknál, illetl nagyot mondani. A szerkesztőségi gépirónó ama rókához hasonlított, amelyről hét bőrt nyúznak le. A második feles vagy a harmadik korsó után a szegény kopott veréb elkezdett tündéresedni. A törzsasztalnál sosem derült ki, hogy minden történet ihletője Bözsi. Nem is volt azon a rókán hét bőr, csak éppen legalább heten voltak, akik lefejtették Bözsiről a fehér blúzárt, a testszínű melltartóját.

Tavasza van most is, tavasszal mindig visszamentem. Miért ne tenném az idén is, a járvány idején?

Amikor belekezdtem az első regényembe, még az Erika volt az élettársam. Nofene, megint nem találtam el a megfelelő kifejezést. Vertem, püföltem, a pénz meg számolva sem jött már. Aztán jött a csend, elhelyezkedtem. Tisztességes foglalkozást kellett keresnem, fél kilencre, nyolcra, fél nyolcra kellett bejárnom, ahogy csúsztam lefelé a ranglétrán. Nagy ritkán írtam egy önsajnáló verset. Eleinte udvariasan válaszolták, hogy nem közlik. Később már erre is sajnálták a fáradságot. Így csúsztam lefelé azokban az új időkben, amikor nem tárca kellett, hanem napi jelentés a tőzsdei árfolyamokról. Most, hogy a szelíd influenzát és az eurót felváltotta a korona, a vírus, megint leköltöznék a mesefaluba.

A nyavalyás kocsi nem indult, fel kell tölteni az akkumulátort. Betolom a garázsba, és felviszem magammal a laptopot a lakásba. Hogy is tudnám akkor mindezt megírni, ha a kocsiban felejtettem volna.

Valahogy megtaláltam azt a meseházikót és a szomszéd néni unokáját. Rozit az előző évben temették. A laptop is elég volt, hogy ismét próbálkozzak az írással. Az irodalommal, merthogy írtam én, évekig kék volt a két ujjam a tinta-ceruzától. Körmöltem rendesen, kenyérre és valamire telt belőle. Ami az eurót illeti, nem sokat költöttem. Nem jártam déli tengerpartokra. Képzelheted, milyen nyugdíja lehet egy irodakukacnak.

Szerencsém volt, és még nagyobb is lehetett volna, ha nem jön a korona, ezúttal vírus képében, mivel az ilyen nevű valuta ma már ritkaságszámba megy. Ez a koronavírus nagyhatalom lett. Az utolsó percben menekültem Mese-falvára. Csak annyit vettem észre, hogy egyre drasztikusabbak, kegyetlenebbek, véresebbek lettek a történeteim. Hol a lábvizébe fulladt egy kiérdemesült műfordító, hol hátulról lőtte le egy fantom az áldozatot. Szerelmi háromszög, fojtogatás, családirítás. Ejnye, de elkanászodtam! Viszont eladtam őket e-mailben, máris a számlámon volt a honorárium, ha megspékeltem egy kis perverzítással.

Ilyen álmaim voltak aznap éjjel. Reggelre kiderült, hogy mindössze néhány évet tévedtem. Mindez megtörtént, de legalábbis meg fog történni, ha az autóm, az a féltékeny dög elindul. Ez a bosszúja, amiért a járvány miatt hanyagoltam.

Valaki vezette a kezemet, amikor az orvosi rendelőben megtalálták azt a pisztolyt. Vagyis a tompa tárgyat. Az elkövetés eszközét. Persze nem mondom el, hogyan került oda, mert akkor nem fogy a könyvem.

Gyönyörű kora nyári reggel volt, amikor meglátogatott a megműtött hulla. A virágok pompáztak, a meseházikókba a falusi turizmus áldozatai és imádói szivárogtak. Míg engem elragadott a zöldszemű szörny. Valami olyan világba vitt, amely a tisztos polgárnak a napi borzongását szállítja, egyenesen, élőben a képernyőről. És még féltékeny is lettem a hőseimre.

Legyen tehát filmnovella? Volt némi kapcsolat a filmmel, biztosítási ügy-nők koromból. Oda bejutni lehetetlen, legfeljebb tűzkár esetén. De mit hoz a sors, egy filmrendező kéréje égett le a kacsalábról. Minden, ami szép és drága.

Kicsit giccses volt a szobabelső, ahol megírtam az önindigós garnitúrát, tudod, az „itt írja alá” típusút. De most bejött.

A filmrendező csak a recsegő – ma már beszerezhetetlen – hetvennyolcasát sajnálta, a recsegő kuplét.

A biztosító fizetett, mint a köles, de a kuplé pótolhatatlan.

Na, máris beköltöztünk egy sztoriba, vagyis történetbe, amely velem is megtörténhetett volna.

A sok üszkös lábtól már nem is undorodott a főorvos. Valakinek kifehérettek a lábujjai a lyukas zokniból. Lefagyott róluk a hús. Fűrész, szike, törlés, fogó. Fogják le, ha már nem kötözték meg rendesen! Nap mint nap. Egyszer egy rutinból műhiba lett. Szepszis. A legbonyolultabb és legkegyetlenebb műtétek rendben gyógyultak, csak az az átkozott бүтүк.

– Minek is nyúltam olyan beteghez, akit nem a mentő hozott – sóhajtotta a főorvos. Szívességéből vállalta el az elnök-vezérigazgató anyósát. Régen kártyapartnerek voltak.

Változik a kép. Az asszony a lányát hozta a házasságba, fiatal volt, a főorvos nem bánta, fiatalon lett főorvos. Az asszony forróvérű volt, néhány randi után végleg odaköltözött. El is vette. Itt kezdődtek a bajok. Az asszony egy dologban volt következetes, minden férjét megcsalta. Igaz, a főorvos a második volt mindössze, de sokszor csalta meg. Ahogy kopaszodott a férje, egyre gyakrabban. Az első is kopaszodott már, sőt pocakot eresztett, amikor a lányával a főorvoshoz költözött. Ezúttal a lánya nélkül költözött a sráchoz, akinek az anyja lehetett volna.

Hát ezért nem fogok megnősülni, bizonygattam magamban, azt, amit minden eddigi barátnőm tudott rólam. Nem néztem le a nőket, de nem tudtam volna elviselni, ha felszarvaznak. Ez a történet is csöpög a rosszindulattól: a legszebb öröm a káröröm! Egy főorvos, akit anya és lánya is felszarvaz. Dolgozni kezdett a fantáziám. Több változatban képzeltem el a folytatást.

A srácnak egy fillérje sem volt, ezért többször is visszakéredzkedett a férjéhez. Viszont egyre féltékenyebb lett a lányára.

A lemez sercegett, pont ezt szerette benne a filmrendező. „Lédererné, mi van a kosárba?” Akkor is szólt, amikor aláírta a biztosítási ajánlatot, ami szerencsét hozott neki, amikor a háza elektromos zárlattól porig égett. Felbecsültette a festményeit, és magas díjat fizetett. Én meg örültem a jutaléknak. Amikor meglett a baj, felhívott. Intéztem az ügyet, ahogy kellett. A stúdióba vittem a kárbejelentési nyomtatványt. Megkínált konyakkal. Később meghívott az új lakásába. Csupasz falak, épphogy bútorzat. Mindent megígért, ha megszerzem neki a kuplét. De beszerezhetetlen. Csak egy muzeális gramofont tudtam felhajtani. Köszönte, és töltött két konyakot.

Hadd térjünk vissza a témánkhoz. A főorvost a műhiba után nyugdíjazták. Egyre többet ült a karosszékben, a nevetlen nevelt lánya egyre többször kimaradozott. „Lédererné, mi van a kosárba? Kodelkának keze, feje, lába” –

dudorászta az én főorvosom. Neki is ez a kuplé volt a kedvence. De ő még találkozott vele. Nem Kodelkával persze, a Léderernével, aki a Nagycsarnokban bolyongott és kéregetett. Letöltötte a börtönbüntetését. Azonban a börtönévek alatt megbolondult. Csapzott ősz hajáról lehetett megismerni.

Amikor a lány előállt, hogy terhes, a főorvos nem türtőztette magát, pofon ütötte. A lány visszaütött. Az öreg megtántorodott, de nem esett el, hanem az első keze ügyébe eső súlyos, tompa tárggyal – ahogy bűnügyi tudósításokban szerepel – fejbe vágta. A főorvos ereje kellett hozzá, hogy beszakadjon a halántéka. Hiszen a pisztoly agyával ütötte le. Lőhetett volna, de került a feltűnést. A rutin sokat számít. Szike, fűrész. „Lédererné, mi van a kosárba?” – dúdolta a főorvos a rutinműtét közben.

A lány eltűnése sokáig rejtély maradt. Én is igyekeztem, hogy így legyen.

A meseházikóban egyre pajzánabb és kegyetlenebb gondolataim támadtak. A szomszédasszony unokája hordta az ebédet. Egyszer rákérdeztem, kié a ház, amit bérelek. Nem tudott csak annyit, valami pestieké, néhány éve vették. Ennyiben maradtunk. Írtam tovább a történeteket, vissza-visszatérve a főorvosomhoz. Akkor még nem is jutott eszembe a filmrendező, egyébként sem találkoztam volna vele, ő Phuketre járt nyaralni. Ezt a történetet meg kellene filmesíteni!

Valami középület női vécéjében találtak egy női kezét. Akkor még nem jutottak semmire a pesti nyomozók. Rajtuk senki sem keresett húsz-huszonöt éves korú nőt. Ez a fordulat valahogy elsikkadt, a döglött akták közé került.

Mint mondtam, vissza-visszatértem a főorvosomhoz. Neki rutinműtét volt. Egy kicsit kijött a gyakorlatból, de végül sikerült. Nem akarózott a kertet felásni, gondnoka is volt a társasháznak, mit kontárkodott volna bele.

Nem jó, gondoltam, hibás a következtetésem. A saját lakásában nem tehetne, jól jönne egy nyaraló. Pénze volt az öregnek, volt egy felesége, aki valahol éppen nem vele töltötte az idejét, a napjait, sőt az éjszakáit sem. Volt egy szeretője, a nevelt lánya, akit le szokott vinni a Balatonhoz, és aki ott is talált magának új kalandokat. Az ilyen patinás öreg házakban mindig akad egy súlyos, tompa tárgy, ami kéznél van.

Az orvosok szokása, hogy a táskájukat, azt a jellegzetes hosszúkás táskát, amely leginkább egy tacsakóra hasonlított, mindig magukkal vitték, akármerre jártak. Szike tehát volt nála, nem kellett csorba konyhakésekkel szenvednie, amikor lefejtette a húst. Fűrész talált a faskamrában.

Megtalálta a megoldást a problémára, ahogy máskor is mindig megoldotta a legnehezebb orvosi eseteket. Amikor felutazott a lakására, csak azt a női kacsót vitte magával emlékül a nyaralóból, amellyel a lány visszaütött. Rejtély marad, hogy a kéz nélküli tetemnek mi lett a sorsa.

Felhívta a feleségét a munkahelyén, aki kapva kapott az alkalmon. Éppen szakított a sráccal, aki, mint tudjuk, csóró volt, egy vacak albérletben lakott. Az asszony nem nagyon kereste a lányát, akire ugyebár amúgy is féltékeny volt. Az utóbbi időben azért, nehogy a lánya örököljön az öreg után. Arra az öreg

pasasra már neki sem volt szüksége. De mégiscsak ott a vagyon. A főorvosnak értékes képei, Napóleon- és Lajos-aranyai, bankbetétei voltak, meg a szép nagy budai lakása.

A lány sem kereste az anyját, nem is voltak jóban.

Az a kézfej kezdett büdösödni. Nem volt kedve a balzsamozással vacakolni, pedig izgalmas feladat. Okkal juttatta a kezét éppen a női vécébe a főorvos.

Azon a télen, amikor nem voltam a Balatonnál, a tó befagyott. Egyébként sem voltam sehol a télen. A meseházikóban pedig rég nem jártam. Egy évtized is eltelt nyaralás nélkül, télen pedig minek mentem volna. Befagyott a tó, a vas-tag jégen siklottak a jégvitorlások. Az öbölben korcsolyáztak. A nádaratók végre a jégre mehettek. Jó termés ígérkezett. Minden ment a maga útján. Kemény fagyok voltak akkortájt, de a nap is kisütött olykor.

A nádaratók elakadtak, valamibe beleakadt a gép. Már majdnem félredobták az eltévedt velős csontot, amikor további csontokra találtak. A rendőrök rögtön látták, hogy emberi maradványok.

- Ki lehetett ez a mészáros? - mérgelődött az alhadnagy. Az őrmester csak a feje búbját vakargatta. Hívták a helyszínelőket. Addig biztosították a terepet, aztán hazamentek. Esteledett, letelt a szolgálat.

A bűnügyi technikusok nem sok lány részt találtak, de a csontokból kinyerték a mitokondriális DNS-t. Még a számítógépet is hiába vallatták. Senki sem jelentett be eltűnést a környéken. Valami magányos nő lehetett - gondolta az életvédelmis, akire az aktát rásózták. Semmi adat, semmi nyom. Egészen addig, amíg a női kéz adataira nem bukkant. Azonosságokat vélt felfedezni. Ráadásul a kézfej gazdáját sem kereste senki.

Telt-múlt az idő. A közjegyző felbontotta a főorvos végrendeletét. De csak az egyik megidézett személy jelent meg. Az özvegy, aki a lakást örökölte. De volt megjelölve még egy örökös. Kiderült, hogy ez a személy a feleség első házasságából származó lánya, akire tekintélyes vagyon várt. Az asszony nem kapta meg az örökrészt, mivel az ügyet a közjegyző nem tudta lezárni. Keresette a lányát, érdeklődött itt is, ott is, végül - jobb híján - bejelentette az eltűnését.

Egyre bizarrabb álmaim voltak a meseházikóban. Csak írtam a novellákat, kezdtem divatba jönni. Az öreg főorvoshoz is többször visszatértem, de nem sikerült kinyomoznom, mi történhetett, amíg a kamra sarkában meg nem találtam azt a megsárgult újságot, amelyben egy új műtéti eljárásról írtak. Egy orvos mosolygott a képről, akit az otthonában kerestek fel. Az tűnt fel nekem, hogy a főorvost nem egy csomó fehérköpenyes körében ábrázolta a fotó, hanem két feltűnően csinos hölgy társaságában.

Megtaláltam a megoldást, egy anyát és a lányát kell keresnem, ők lehetnek a meseházikó tulajdonosai. A fiatalabbik nagyon megtetszett, bár tudomásul kellett vennem, hogy a fotó nem ma készült. Ezt a nőt kerestem egész életemben, ezért nem is nősültem meg. Bözsivel, a szerkesztőségi titkárnővel sem randiztam, mint a többiek. Mindig valami jobbat vártam az élettől, de Rozin kívül,

aki az aludtتهjet hozta a harmadik szomszédból, nem sok kapcsolatom volt. Pedig számos nyarat eltöltöttem a Balatonnál.

Az álmaim kezdtek előttem megvilágosodni. Az írásaim kikerekedtek. Megtaláltam a történet kulcsát. A szomszédasszony unokája nem ismerte, de az anyja emlékezett a főorvosra, aki valamikor megvette a házat, de aztán kiadta nyaralóknak. Nem ért rá intézni az ügyeket, megbízta éppen azokat a szomszédokat, akik engem is elláttak. Főztek és mostak rám. Milyen friss illata volt az ágyneműmnek. Az ingeimet kivasalták.

Amikor a régi újságot megmutattam, ráismertek. Nem mertem egyenesen rákérdezni a fiatalabb nőre, kerülgettem a forró kását. Végül megtudtam a keresztnevét. És azt, hogy az öreg nemrég halt meg. A fiatalabbik nő örökölte a nyaralót.

- Tehát, egy halottól bérelem a házat - szaladt ki a számon.

A mesefalu lakosai nem tulajdonítottak ennek jelentőséget, csak annyit tettek hozzá, hogy egyszer lent járt az özvegy, és körülnézett a nyaralóban. A kulcsot tőlük, a szomszédoktól kérte el. Ő mondhatta el, hogy a házat a lánya örökölte. A szomszédok ezen nem csodálkoztak. Falun semmi nem maradhat titokban, a főorvos és a lány viszonya sem.

Ezt a lányt, ezt a nőt meg kell találnom, határoztam el. Kitaláltam, hogy megvenném a házat. Erre megmondták a címet. De csak az özvegyet találtam otthon. Neki semmi köze sincs a házhoz - állította. Mivel ő csak a lakást örökölte. Valahogy mégis sikerült a hagyaték megosztását elintézni. A nyaralót a lánya örökölte, de vele régen nem találkozott.

Nyomon vagyok - gondoltam -, de tévedtem. A ház tulajdonosa ismeretlen helyen tartózkodik, adták a tudtomra.

Megfejtethetetlen bűnügy, a meseházbeli álmaimtól inspirálva, biztosan gyilkosság áldozata lett.

Miután kiraktam a részleteket, mint gyerekkoromban a kockákat, amelyek hat oldalán hat különböző mese figurái voltak. Csak egy bökkenő volt, több kocka hiányzott.

Arra mégis rájöttem, hogy egy halottól bérelem a házat.

Nehezen dolgoztam fel, hogy az áldozatba szerettem bele, a fényképe alapján.